

» δόποίας καὶ εἰς δόποίας περιστάσεις ἀναδέχεσαι. Σὺ τὴν κυβερ-
» νησιν τοῦ ἔθνους, Σου, ἕξευρε, ὅτι καὶ ἄνθρωπος δὲν ἐδοξά-
» σθη ἀκόμη, ως Σὺ μέλλεις νὰ δοξασθῆς, ἐὰν κατορθώσῃς τὸ
» μέγα τοῦτο κατέρρθωμα».

« Άλλ’, ὁ Κυβερνήτης τοῦ παντός! Σὲ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς
» καρδίας ἐπικαλούμεθα! Διαφύλαξε τὸν Κυβερνήτην ἡμῶν
» καθηρὸν ἀπὸ τὸ διέθρον τῶν φρατρῶν μίασμα! φάτισέ τον
» νὰ μάθῃ ὅλας τὰς ἀληθινὰς τῶν μεγάλων δυτυγίῶν καὶ
» συμφορῶν μας αἰτίας, καὶ νὰ τὰς ἐξαλείψῃ νὰ γνωρίσῃ ὅλας
» τὰς πληγάς μας, καὶ νὰ τὰς θεραπεύῃ νὰ μὴν ἀποτάται
» ἀπὸ τοὺς λόγους, μηδὲ ἀπὸ τὸ φαινόμενον, ἀλλὰ νὰ ἐρευνᾷ
» καὶ τοὺς σκοπούς, καὶ τὰ ἔργα, καὶ τὴν ἴκανότητα ὅλων ἐ-
» κείνων, εἰς τοὺς ὅποίους μέλλει νὰ ἐμπιστεύῃ τὰ ἴσρὰ τῆς
» πατρίδος μπουργκάτας ἐνίσχυε τον νὰ βάλῃ εἰς πρᾶξιν ὅλα,
» ὅσα εἰς τὴν εὐνομίαν καὶ ἀληθινὴν αὐτῆς εὑδαιμονίαν συντεί-
» νουσιγ. Αξίωσε δὲ καὶ ἡμᾶς νὰ ιδούμεν τελευταῖον τὰς τόσουν
» ἐπιθυμητὰς καὶ εὔκταίας ἡμέρας τῆς δικαίας καὶ ἀληθινῆς
» κυβερνήσεως, τὴν πατρίδας ἀληθῶς ἐλευθέρων, αὐτόνομον, καὶ
» ἀνεξάρτητον, καὶ νὰ καυχώμεθα, ὅτι, οὐχὶ πάθος χαμερπὲς,
» οὐδὲ ιδιοτέλεια, οὐδὲ πνεῦμα φρατίας, ἀλλ’ αὐτὸ τὸ δίκαιον,
» αὐτὸ τῆς Ἑλλάδος τὸ Πολιτεικὸν Σύνταγμα, αὐτὸς Σὺ κυβερ-
» νᾶς τὴν Ἑλλάδα διὰ τοῦ αὐτῆς Κυβερνήτου. Γένοιτο»! (1)

Τὴν ἀξίαν τῆς προσλαλίας ταύτης δὲν ἔχομεν νὰ σχο-
λιάσωμεν ἡμεῖς. Εἴθε μὲν ἀπαντεῖς οἱ ἀποτεινόμενοι ἐπὶ
θμοίαις περιστάσεσιν εἰς ἡγεμόνας νὰ μεταχειρίζωνται
τοιαύτην σαφῆ καὶ εἰλικρινῆ γλῶσσαν· εἴθε δὲ καὶ ἡγε-
μόνες, καὶ λαοί, καὶ κυβερνῶντες, καὶ κυβερνώμενοι νὰ
ἔχωσι διὰ παντὸς ἔγκεχαραγμένα ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτῶν
τὰ χρυσᾶ, οὕτως εἰπεῖν, ταῦτα ἐπὶ τοῦ Καίρου. Τού-
του δοθέντος οὔτε οἱ ἡγεμόνες θὰ ἐξεθρονίζοντο ή θὰ
ἐδολοφονοῦντο ποτὲ, οὔτε οἱ λαοί θὰ υπέκειντο εἰς τὰ
γνωστὰ δυστυχήματα τῶν ἐπαναστάσεων. Ἀλλὰ μετ’
οὐ πολὺ ὁ μὲν Κυβερνήτης διέλυσε τὸ Ηανελλήνιον·
πολλὰ δὲ ἄλλα αἴτια καθίστων δσημέραι ἐπιθετικωτέ-

(1) Ίδε Γεν. ἐφημ. τῆς Ἑλλ. ἔτους 1828 ἀρ. 7, 8.

ραν τὴν κατ' αὐτοῦ ἀντιπολέτευσιν, ὁ δὲ Καίρης τὰ
ἀπαισιώτατα ἔκτοτε οἰωνιζόμενος τῇ λοιπῇ Ἑλλάδι,
συνέλαβε τὴν ιδέαν νὰ συστήσῃ ἐν "Ανδρῷ τὸ δρφανο-
τροφεῖον. "Ινα δὲ πείσῃ εύκολώτερον τὴν χοινωνίαν περί-
τε τῆς ἀγαθῆς προαιρέσεως καὶ περὶ τῆς εὔσεβείας του,
προεχειρίσθη πρότερον εἰς πρεσβύτερον. Πρὸς εὗρεσιν
δὲ πόρων καὶ πρὸς ιδίουν ἔτι ἔχυτοῦ πλειότερον φωτι-
σμὸν ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἀληθιδαπήν, ἐπεσκέφθη ἀπαντα-
σγεδὸν τὰ τοιχύτηρα φύσεως καταστήματα, ἐμελέτησε
καλῶς τοὺς δρόσους σμύρνας αὐτῶν, συνέλαβεν ἵκανὰ ἐφό-
δει, ἐπανῆλθεν εἰς "Ανδρῶν, τῷ 1835, καὶ ἤρξατο ἀμέ-
σως καὶ μετὰ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτὸν δραστηριό-
τητος τῆς οἰκοδομῆς τοῦ δρφανοτροφείου.

Τασκύτη δὲ ἦτο ἡ ὑπέληφψις τοῦ Καίρου τότε, ὥστε
ό μακαρίτης Βασιλεὺς "Οθων ἀπένειμεν αὐτῷ, μόλις
ἐπιχνακάμψαντι τῆς Εὐρώπης, τὸ χρυσοῦν παράσημον
τοῦ Σωτῆρος. 'Αλλ' ὁ Καίρης ἀπεποιήθη τὸ γέρας
τοῦτο διὰ τῆς ἐξῆς ἐπιστολῆς.

«Bασιλεύ!

«Μέλλων νὰ κινήσω ἀπὸ Σύρον διὲ τὴν πρωτεύονταν ταύτην τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, ἔλαβον διὰ τοῦ Νομάρχου τῶν Κυκλαδῶν τὸν χρυσοῦν σταυρὸν τοῦ τάγματος τοῦ Σωτῆρος καὶ δίπλωμα, μὲ τὰ διποῖα ἡθέλησεν ἡ Ὅμηρος Μεγαλειότης νὰ μὲ τιμήσῃ.

«Εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐκφράσω ώς πρέπει τὴν χαράν
»τῆς ψυχῆς μου καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην, τῆς ὅποίας
»αἰσθάνομαι χρεώσατην ἐμαυτὸν πρὸς τὴν Υἱόν. Μεγα-
»λειότητα καὶ διὰ τὸ δοθέν μοι τοῦτο βραβεῖον, ἃν καὶ
»δὲν ἔπραξα τίποτε τοιούτου βραβείου ἄξιον, καὶ διὰ
»τὴν αἰτίαν, τὴν ὅποίαν εὑρίσκω γὰ πράξιον καὶ ἐγὼ δε-

» αὐτοῦ μέρος τούλαχιστον τῆς ἐπιθυμίας ἔκείνης, ὅτις
 » πάντοτε μὲ ἑβασάνιζε· καθ' ὅτι ἐπεθύμουν πρὸ πολλοῦ
 » νὰ προσφέρω τι καὶ ἐγὼ πρὸς τὸ ἔθνος μου ἀντάξιον
 » τῶν ὅσων πρὸς αὐτὸν ἀποδώσω χρεωστῷ· ἀλλὰ δὲν
 • εἶχον πῶς νὰ πληρώσω τὴν τοιαύτην μου ἕφεσιν.
 « Μόδη ἀξιωθεῖς τοῦ ὑπὸ τῆς Υἱοῦ Μεγαλειότητος δω-
 » ραθέντος μοι τούτου σταυροῦ, λαμβάνω εὐχαρίστως
 » τὴν εὔχαιρίαν ταύτην καὶ τολμῶ νὰ τὸ προσφέρω δι'
 » αὐτῆς εἰς ὅποιονδήποτε ἀλλον δμογενῆ μου, ἀξιον τοιού-
 » του ὄντος ἀριστείου, καὶ τοῦτο θέλει εἴσθαι δι' μὲ μέ-
 » γιστον τῆς Υἱοῦ Μεγαλειότητος εὐεργέτημα· διότι
 • μοὶ δίδει ἀφορμὴν νὰ δείξω καὶ διὰ τῆς τοιαύτης
 • προσφορᾶς μου τὴν πρὸς τὸ ἔθνος μου ἀγάπην καὶ
 • ἀφροσίωσιν.

« Εἰς ἐμὲ δὲ, Βασιλεῦ, ἵκανὴ μένει ἀμοιβὴ, ὅτι ἐπρο-
 » σπάθησα τούλαχιστον νὰ κάμω τὸ πρὸς τὴν πατρίδα
 » χρέος μου· ἵκανὴ εὐχαρίστησις, ὅτι τὴν εἶδον κατὰ
 » τοῦ ἀγρίου ἐχθροῦ καὶ τυράννου θριαμβεύουσαν· ἀρ-
 » κετὴ χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις νὰ φθάσω εἰς τὸ τέρμα
 • τῆς ζωῆς μου, βέβαιος ὅτι δὲν ἐματαιώθησαν ὅσαι
 • θυσίαι εἴγειναν καὶ ὅσα αἷματα ἐχύθησαν δι' αὐτὴν, καὶ
 » εὗελπιεῖς ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος εῦρεν εἰς σὲ, Βασι-
 » λεῦ, ἔκεινον, ὅστις καὶ θέλει καὶ δύναται νὰ ἔξασφα-
 » λίσῃ τὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ εὐδαιμονίαν του μὲ τοὺς
 » συνταγματικοὺς ἔκείνους θεσμοὺς, μὲ τοὺς ὅποίους
 • μόνος ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰώνων διώρισε νὰ ἀνθρωπίζῃ
 » καὶ νὰ εὐδαιμονῇ τὸ λογικόν του κτῆμα, ὁ ἀνθρωπος,
 » καὶ τοὺς ὅποίους κανεὶς ἀτιμωρητὶ δὲν δύναται νὰ
 • ὑπερβῇ.

« Μεγίστη -δὲ- εὐτυχία θέλει εἴσθαι εἰς ἐμὲ, ἐὰν ἀ-

»γῆσω τὸν κόσμον, βλέπων τοὺς δικαιογενεῖς μου ἀπο-
»λαμβάνοντας τὰ ἐκ τῶν τοιούτων νόμων διὰ Σοῦ προ-
»κύπτοντα ἀγαθὰ, ἐλπίζοντας ὅτι θέλουσιν ἀδιαλεί-
»πτως τὰ ἀπολαμβάνει καὶ εὐλογοῦντας ἐκεῖνον, εἰς τὸν
»ὅποιον θέλουσι τὰ χρεωστεῖ καὶ εἰς τῶν ὅποιων εἶματ
»καὶ ἐγὼ καὶ θέλω εἶσθαι,

«Ἐν Ἀθήναις τὴν 25 Ἰουνίου 1835.»

«Ἐύπειθέστατος καὶ πιστότατος
«ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΚΑΪΡΗΣ.

Τῆς ἐπιστολῆς ταύτης περιττὸν πᾶν σχόλιον. Ἄξιον
παρατηρήσεως εἶναι ὅτι διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους ἀπε-
ποιεῖθενται νὰ δεχθῶσι παράσημα καὶ δύο ἔτεροι γλη-
ρικοί, ὁ Φαρμακίδης καὶ ὁ Κωνσταντᾶς. Τὴν ἀποποίη-
σιν τοῦ Κωνσταντᾶ δὲν ἐμνημονεύσαμεν ἐν τῷ βίῳ
αὐτοῦ, ὡς ἀγνωστον ἥμεν ἐπὶ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ.
Ἐξ ὕστερης δὲ ἥμεῖς γνωρίζομεν οὐδεὶς μὴ κληρικὸς ἐ-
μιμήθη τοὺς κληρικοὺς τούτους. Ο Καίρης ἀπεποιεῖθη
εὐφῆμως βραδύτερον καὶ τὸν διορισμὸν αὐτοῦ ὡς ἐπι-
τίμου καθηγητοῦ ἐν τῇ φιλοσοφικῇ τοῦ Πανεπιστημίου
σχολῇ, προβάλλων ὅτι καθηγητὴς δὲν εἶναι μόνον ὁ ἐπὶ^{τίμου}
μισθῷ καὶ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἡ ἐν τοῖς γυμνασίοις
τοῦ Κράτους διδάσκων, ἀλλ' ὁ πανταχοῦ τῆς γῆς διὰ
τῆς διδασκαλίας καὶ τοῦ παραδείγματος ὠφελῶν.

Ἀποπερατωθείσης τῆς οἰκοδομῆς τοῦ καταστήματος
τοῦ ὄρφανοτροφείου, τὴν 9 Ἰανουαρίου 1836 ἤρξατο
καὶ ἡ διδασκαλία.

«Ο δὲ Θεόφιλος, λέγει δ Οἰκονόμος, ἐδίδασκε το-
»σοῦτον πληθισ μαθητῶν, κατὰ τάξεις διηρημένων,
»Ἐλληνικὰ, φιλολογικὰ, φυσικὰ, μαθηματικὰ, ἀστρο-

ενορικά, φιλοσοφικά, καὶ πᾶν εἶδος παιδείας· αὐτὸς συγγράφων, καὶ διδάσκων αὐτὸς, καὶ εἰς μίαν μόνην τρινετίαν ὅλων τῶν μαθημάτων τὴν σειρὰν αὐτὸς συμπληρῶν. Ἀλλῷ δὲ διδασκάλῳ ἐγρῆτο οὐδενὶ, εἴμην μόνον ἔκ τῶν ἡδη προβεβληκότων μαθητῶν καθίστα προγυμναστὰς εἰς ὁδηγίαν τῶν πρωτοπείρων.» (1)

Ἀπαντάς τοὺς μαθητὰς τούτους διήρει εἰς δύο μεγάλας τάξεις. Εἰς τὴν μικροτέραν, εἰς ἣν ἐδιδασκεν Ἐλληνικὰ μαθήματα· καὶ εἰς τὴν ἀνωτέραν, τὴν διδασκομένην ὑψηλότερα μαθηματικὰ, φιλοσοφίαν, ἥγτορικήν, ποιητικήν, φυσικήν πειραματικήν, χρηματίαν, ἀερονομίαν καὶ θρησκολογίαν. Εν τῇ διδασκαλίᾳ τοῦ τελευταίου τούτου μαθήματος ὁ Καίρης ἀνέπτυσσε τὰς βάσεις πάσης ἀνεξαιρέτως θρησκείας, χωρὶς νὰ ἐκρέρῃ οὐδεμίαν ἐπ' αὐτῶν κρίσιν. Κακὸν βεβαίως τοῦτο καὶ δλέθριον· διότι οἱ ἐμπιστευθέντες αὐτῷ τοὺς παῖδας, ἐπραξαν τοῦτο ἐκ πεποιθήσεως, δτὶ ἐκ τῆς διδασκαλίας εὔσεβος κληρικοῦ, οἵος ἐνομίζετο μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὁ Καίρης, ὁ μόλις πρὸ σμικροῦ χειροτονηθεὶς πρεσβύτερος, οὐδεὶς οὐδὲν σθῆτη περὶ θρησκείας ἐνδοιασμὸς εἰς τὰς τρυφερὰς καρδίας τῶν παίδων.

Ἄν διθελε νὰ φιλοσοφήσῃ καὶ περὶ θρησκειῶν, πρῶτον μὲν ὡφειλε νὰ παραιτηθῇ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ αὐτοῦ ἀξιώματος· ἐπειτα δὲ ὡφειλε νὰ προκηρύξῃ διὰ προγράμματος, δτὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις θὰ διδάξῃ καὶ θρησκολογίαν. Ἀλλὰ τὸ χείριστον πάντων

(1) Τὰ σωζόμενα Ἐκκλησ. Κωνσταν. τοῦ ἐξ Οίκονόμων τόμ. 6^ο. σελ. 400.

εἶναι, ὅτι ὁ Καίρης, καθ' ἀκούσμαν πληροφοριῶν ἐγένετο γνωστὸν, καὶ ἐδίδασκε μυστικῶς τοὺς ἐμπεπιστευμένους αὐτοῦ μαθητὰς, ἐν Δωρικῇ γλώσσῃ καὶ νύκτῳ, νέαν θρησκείαν, τὴν μὲν αὐτοῦ κληθεῖσαν θεοσέβειαν. Ἐρωτήσαντες ἔνα τῶν ἐνθερμοτέρων διπάδῶν τοῦ Καίρου, τὸν ἱατρὸν Γρηγόριον Δεσποτόπουλον, ὃν δὲν ἐπῆλθέ τινος τῶν συναδέλφων του ἥτις ιδέα νὰ ἐρωτήσῃ τὸ ἀφ' οὗ ἡδη ἀποκρούει τὸν χριστιανισμὸν, διατί πρὸ δλίγων ἐτῶν ἐχειροτονήθη πρεσβύτερος· μάλιστα ἀπεκρίθη ὁ ἡμέτερος συνάδελφος, ἀλλ' ὃ διδάσκαλος ἀπήγνητεν· «ἀπεφάσισα νὰ προαχθῶ εἰς δῆλους τοὺς ιερατικοὺς βαθμοὺς, πρῶτον μὲν ἵνα ἐπέλθη καὶ εἰς ἐμὲ τὸ ἄγιον Πνεῦμα· ἀλλ' ἀφοῦ εἶδον, ὅτι δὲν ἐπῆλθεν, ἀνεχαιτίσθη· δεύτερον δὲ ἐπὶ τῇ πεποιθήσει, ὅτι καὶ παρ' ἄλλοις ἐγεννήθη ὅμοιος περὶ χριστιανισμοῦ ἐνδοιασμὸς καὶ ἐνδέχεται νὰ μὴ τολμῶσι νὰ ἐκμυστηρεύθωσι τὰ ἐνδόμυχα τῆς πεποιθήσεώς των εἰς μικροῦ ἀξιώματος κληρικόν.» Ἀντιγράφομεν ἐνταῦθα κατὰ γράμμα τὰς λέξεις τοῦ Δεσποτοπούλου· ἄλλοις δὲ ἀποκειται νὰ ἐκτιμήσωσιν αὐτὰς, καὶ ιδίως τὴν ἀφέλειαν τῶν πιστευσάντων αὐτάς.

Ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῆς θρησκευτικῆς διδασκαλίας τοῦ Καίρου θορυβηθεῖσα ἡ Κυβέρνησις τὸ μὲν πρῶτον ἀπήτησε τὴν 10 Ιουλίου 1839 διὰ τῆς Ιερᾶς Συνόδου ἔγγραφον τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως τοῦ Καίρου. Ἀποκλίναντος δὲ τούτου, δι' εὔσχήμου ἀπαντήσεως τὴν 7 Αὐγούστου, καὶ οὐδὲν μὲν φρόνημα ἀθείας δηλώσαντος τότε, ἀλλὰ καὶ οὐδὲν τῶν δογμάτων τοῦ χριστιανισμοῦ σαφῶς ἀποδεξαμένου, ἡ Κυβέρνησις ἐθορυβήθη πλειότερον καὶ ἀπήτησε τὴν 25 Αὐγούστου ἐπιτάχτη-

χώτερον τὴν ἀνευ διπεχφυγῶν δμολογίαν τῆς πίστεως. Ἀρνηθέντος δὲ καὶ τότε τοῦ Καίρου, καὶ μετὰ πονηρίας μάλιστα ἀπαντήσαντος τὴν 14 Σεπτεμβρίου, ἡ Κυβέρνησις διέταξε τὸν τότε μοίραρχον τοῦ Ἑλληνικοῦ στόλου Κανάρην νὰ πλεύσῃ ἀμέσως εἰς Ἀνδρον καὶ μεταφέρῃ τὸν Καΐρον ως ὑπόδικον.

Ἐνταῦθα ἥθελε κακίσει τις ἵσως τὴν Κυβέρνησιν διὰ τὴν περιττὴν ταύτην ἐπίδειξιν· διότι δὲν προέκειτο, εἰμὴ περὶ ἀπλοῦ καλογήρου, ὅστις καὶ δι' ἀπλῆς προσκλήσεως ἥθελε σπεύσει νὰ προσέλθῃ. Ἄλλὰ δὲν πρέπει νὰ λησμονήσωμεν, ὅτι τότε ἀτμοπλοϊκὴ συγκοινωνία μεταξὺ Αθηνῶν καὶ Ἀνδρῶν δὲν ὑπήρχε. Δὲν πρέπει νὰ λησμονήσωμεν ἐπίσης, ὅτι τότε μόλις τέσσαρας μῆνας ἀφιστάμεθα τοῦ 1810· καὶ ὅτι καθ' ἄπασαν τὴν Ἀνατολὴν τότε ὑπήρχε μέγας ἀναβρασμός· ἥτο δὲ τόσον γενικευμένη ἡ πεποίθησις, ὅτι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἥθελεν ἐπικρατήσει ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἢ δρθιόδοξίᾳ, καὶ ἥθελε γείνει γίλα πολυητη εἰς ποιμὴν, ωςτε ἐν Ἑλλάδι εἶχε συστηθῆ καὶ μυστική τις ἑταιρία, καλουμένη φιλορθόδοξη, μόνον ἐκ τοῦ ὁνόματος αὐτῆς ἐκδηλοῦται καὶ τὰς προθέσεις της.

Παρουσιασθεὶς δὲ ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὁ Καΐρης, καὶ προτραπεὶς νὰ δώσῃ ἔγγραφον ὁμολογίαν τῆς πίστεώς του, ἥρνήθη, νομίσας τοῦτο ἐπέμβασιν εἰς τὰ τῆς συνειδήσεως. «Ἐπιτρέπεται, ἔλεγεν ὁ Καΐρης, ἐν εὐνόμουμενῷ Κράτει, καυχωμένῳ μάλιστα ἐπὶ ἀνεξιθρησκείᾳ νὰ ἐρευνᾷ τις τὴν συνείδησιν τοῦ ἑτέρου καὶ νὰ ζητῇ ἔγγραφον ὁμολογίαν τῆς πίστεώς του; Ἐν »τοῦτῳ ἐπιτρέπεται, τότε ἀς ὁμολογήσωμεν, ὅτι δὲν ῥάφιστάμεθα πολὺ τῆς ἐποχῆς τῷ φράστηράνων τῆς

αἱερᾶς ἐξετάσεως.» "Ινα ἐξηγήσῃ δέ τις κάλλιον καὶ τὸ πεῖσμα τοῦ Καίρου, δὲν πρέπει νὰ λησμονήσῃ πρῶτον μὲν, ὅτι ὁ ἀνὴρ οὗτος δὲν ἔτοι εἰκόνη τῆς τάξεως ἐχείνων, οἵτινες πτοοῦνται ἐνώπιον τοῦ ὄγκου καὶ τῶν ἐπιδείξεων πάσης οἷας δὴ ποτε Κυβερνήσεως, καὶ ὅτι πρὸ πολλοῦ ἦδη ἐπασχε περιοδικὰς ἀπωλείας μεγάλης ποσότητος αἴματος ἐκ τῶν αἵμορροϊδεικῶν ἀγγείων· τοῦτο καὶ μόνον παρά τις γεννᾷ ἴδιοτροπίας μέχρι παραλογισμῶν. Ἀλλως δὲ παρὰ τοῖς εὑαισθήτοις πᾶσα νομιζομένη ἐπέμβασις εἰς τὰ τῆς συνειδήσεως προκαλεῖ ἐπίμονον ἀντίστασιν· ὅσῳ μάλιστα θερυνθωδέστερον γίγνεται ἡ νομιζομένη ἐπέμβασις, τόσῳ πεισματωδέστερον ἐκδηλοῦται καὶ ἡ ἀντίστασις.

Πρὸς ἀποφυγὴν δὲ πάσης ἑκατέρωθεν παρεξηγήσεως ἀνάγκη νὰ προσθέσωμεν καὶ τὰ ἔξης.

Καὶ τῷ ὅντι μὲν ὁ Καίρος ἦτο αἵμορροϊδεικὸς καὶ λίαν εὔερέθιστος καὶ πείσμων, τοῦτο ὄμολογεῖται ὑπὸ πολλῶν, οἵτινες προσθέτουσι μάλιστα, ὅτι πολλάκις εἴτε ἔνεκα θυμοῦ, εἴτε ἔνεκα πείσματος, εἴτε ἔνεκα ἀλληγοριών, καὶ ἐλειποθύμει ἐπὶ τῆς παραδόσεως καὶ ἔμενεν ἐπὶ στιγμὰς πολλὰς ἀναίσθητος, ὥσπερ οἱ ἐν ἐκστάσει· Τοῦτο δὲ εἴναι τῷ ὅντι ἐλαφρυντικὴ περίστασις, τὴν ὥφειλε νὰ λάβῃ πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν Κυβέρνησις καὶ νὰ ἀναβάλῃ ἐπὶ μίαν καὶ δύο ἐθεομάδας τὴν περὶ τούτου ὅριστικὴν χρίσιν της· ἀλλ' οὐδόλως δικαιολογεῖ τὴν μέχρι τέλους ἐπιμονὴν τοῦ Καίρου.

Τὸ ὅτι δὲ καὶ ἡ Καβέρνησις ἐπέσπευσεν, ἐξάγεται ἐξ τῶν ἐπισήμων πράξεων. Τὴν μὲν 21 Ὁκτωβρίου παρουσιάσθη τὸ πρῶτον ὁ Καίρος ἐνώπιον τῆς Συνόδου καὶ πρετράπη καὶ προφορικῶς νὰ δώσῃ ἔγγραφον τὴν

δημολογίαν τῆς πίστεώς του⁽¹⁾ τὴν δὲ 23 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἡ Σύνοδος καθήρεσε τὸν Καΐρην. ⁽²⁾ Ή ἐπίσπευσις αὕτη προὔξενησε τοιαύτην ἐντύπωσιν, ώστε καὶ αὐτὸς ὁ ὑπουργὸς τῆς παιδείας Κλαράκης ἔγραψε τὴν 26 Ὀκτωβρίου ὑπ' ἀριθ. 29130 πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὰ ἔξης. «Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ἡ Γραμματεία χρίνει ἐπάναγκες νὰ ἐρωτήσῃ τὸν Σεβασμιώτατον πρόεδρον καὶ τὰ Σ. μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἵνα εἰπιθυμοῦν νὰ μαχροθυμήσουν διά τινα καιρὸν ὑπὲρ τοῦ πατατικασθέντος, καὶ νὰ ἀναβληθῇ ἐν τοσούτῳ ἡ ἐκτέλεσις τῆς ρηθείσης ἀποφάσεως» ⁽³⁾ (δηλαδὴ τῆς καθαιρέσεως).

Τὴν 28 δὲ Ὀκτωβρίου ἀνεστάλη μὲν τῷ ὅντι διὰ βασιλικοῦ διατάγματος ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως ταῦτης, ⁽⁴⁾ ἀλλὰ συνάμα ἀπελύθη τὴν 20 Νοεμβρίου διὰ βασιλικοῦ ἐπίσης διατάγματος καὶ ὁ παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ γραμματεὺς Φαρμακίδης, ⁽⁵⁾ ὃστις ἴσως ἦτορ μόνος, συμβουλεύων ἀμφοτέρωθεν τὰ δέοντα καὶ ἰδίως τὴν μετριοπάθειαν.

Ναὶ μὲν ἀποκαλυφθείσης βραδύτερον καὶ τῆς φιλοθεοδόξου ἑταίριας ἐπαύθη μετ' ὀργῆς μάλιστα τὴν 30 Δεκεμβρίου 1839 καὶ ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν, τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως

(1) Ιδὲ Τὰ συζόμενα Ἐκκλησ. Κωνστ. Οίκονέμου τοῦ ἐξ Οίκονόμων τόμ. 6'. σελ. 418.

(2) Ιδὲ Αὐτόθι σελ. 419.

(3) Ιδὲ Αὐτόθι σελ. 423.

(4) Ιδὲ Αὐτόθι σελ. 421 — 422.

(5) Ιδὲ Αὐτόθι σελ. 433.

Γλαράκης, ἀλλ' ἦτο δυστυχῶς πολὺ ἀργά, ἢ ἐσπευσμένη ὠθησίς εἶχε δοθῆ. "Οστις δὲ ἀγνοεῖ τὴν ἀβρότητα τοῦ Ὀθωνος πρὸς ὑπουργοὺς τοιούτους μάλιστα, οἷος ὑπῆρξεν ὁ Γλαράκης, ἔχεινος μόνον δύναται νὰ φιλονεικήσῃ τὴν ἐμφαινομένην δργὴν τοῦ Ὀθωνος εἰς τὸ ἔκτης διάταγμα, μπορεῖ μάλιστα τὴν νύκτα τῆς παρομονῆς τοῦ νέου ἔτους.

•Ο ΘΩΝ κτλ.

«Παύομεν εἰὰ τοῦ παρόντος τὸν Κ. Γ. Γλαράκην» τῆς θέσεως τοῦ γραμματέως τῆς ἐπικρατείας, τῆς «ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν καὶ τῆς ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως γραμματείας.» (1)

Ἡ ἀρνησίς λοιπὸν τοῦ Καΐρου ἡνάγκασε τὴν Κυβέρνησιν νὰ πέμψῃ αὐτὸν ὑπόδικον ἐν τινι Μονῇ τῆς Σκιάθου· ἐνταῦθα δυστυχῶς οἱ Μογαχοὶ, παρανοήσαντες τὰς προθέσεις τῆς Κυβερνήσεως, μετεχειρίσθησαν βαναύσως τὸν πρεσβύτην. Τοῦτο ἡνάγκασε καὶ αὐτὴν τὴν Κυβέρνησιν νὰ μεταθέσῃ βραδύτερον τοῦτον εἰς Θήραν, ὅπου καὶ ἡ χοινωνία ἀπασα καὶ αὐτὴ ἡ Κυβέρνησις μετεχειρίσθησαν αὐτὸν ὡς ἔδει. Ἡ τελευταία μάλιστα βραδύτερον ἐπεμψε καὶ ψυχικὸν Ιατρὸν ἐπιδέξιον τὸν Θεόκλητον Φαρμακίδην· ἀλλὰ δυστυχῶς ἦτο πολὺ ἀργά. Τὰ μὲν προηγούμενα εἶχον σχληρύνει τὸν Καΐρην· οὗτος δ' ἐπέμεινεν εἰς τὴν ἀρνησιν καὶ ἐξήτησε τὴν ἀδειαν νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὸ ἐξωτερικόν· καὶ καθ' ἣν ειγμὴν ἀπέπλεεν, ὃ ἐν Θήρᾳ διοικητὴς ἔγραψεν οὕχιθεν τὴν ἔκτης ἐπίσημον ἀναφορὰν εἰς τὴν Κυβέρνησιν.

(1) Ἰδὲ Τὴν «Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως» έτος 1840 ἀριθ. 2 σελ. 3.